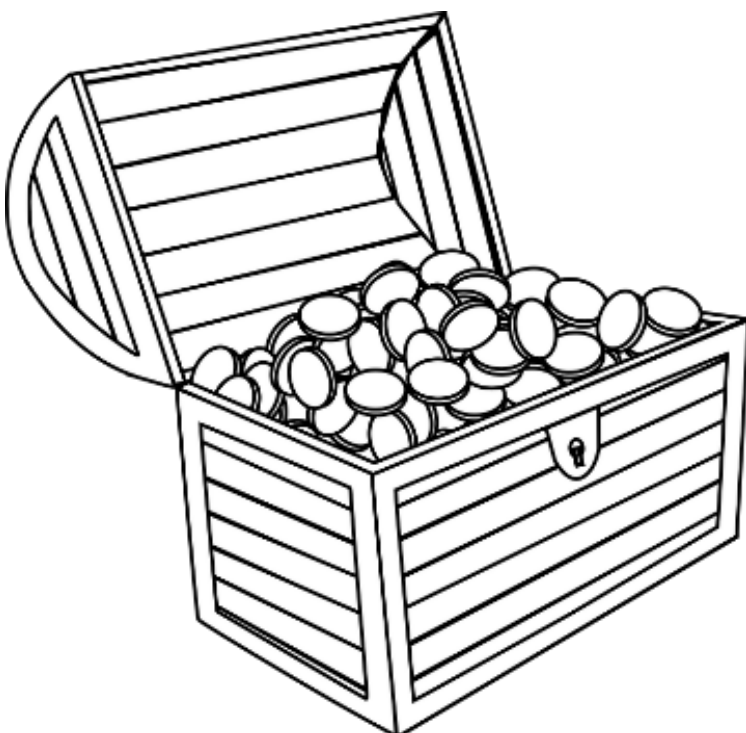

Môj brat sa volá Tom. Ja som Andrej a som od neho o 6 rokov starší. Naši rodičia dnes odišli na služobnú cestu do Anglicka. Ostali sme doma teda sami. Tom chcel ísť von so svojimi divnými kamošmi. Nechcel som doma ostať sám a navyše som aj tak potreboval trochu čerstvého vzduchu. Išiel som teda s nimi. Kúsok za našou dedinou je les a lúky. Často sa tam s Tomom chodíme hrať. Ale dnes Tomovi kamaráti vymysleli ešte divnejšiu hru. Mali sme si vziať nejakú našu hračku. Postavili sme ju na peň a oni ju začali len tak ohadzovať kameňmi. Jeden z nich vzal väčší kameň a hodil! Trafil sa do skaly za pňom. V skale sa po náraze od kameňa odokryl tajný otvor v skale. Všetci sme sa ľakli, ale zvedavosť bola v tom momente silnejšia. Vybrali sme sa teda dnu. Na cestu sme si svietili telefónom. Cesta bola najprv mierne strmá. Potom sme však narazili na schodisko. Dostali sme sa tak do sály, ktorá vyzerala ako z nejakého hradu. No táto však bola ukrytá v skale. Cestou sme si od strachu pobrali kamene. Postavili sme sa do stredu sály. Rozhliadali sme sa na všetky strany. Vtom niečo vrzlo. Zľakol som sa, od strachu som pustil kameň. Ako dopadol, ozvala sa rana. Vytvorila sa prasklina v podlahe a v tej sa niečo ligotalo. Bilo mi srdce od radosti z pomyslenia na to, že sme našli poklad. No vtom na nás zaštekal pri vchode pes jedného z kamarátov. Vybehli sme von. O našom objave sme povedali svojim rodičom po ich návrate. O našom objave sa písalo vo všetkých novinách. Vraj sme objavili nejakú tajnú sálu zo 14. storočia. Za objav pokladu, ktorý sa nachádzal pod podlahou, nám udelili veľkú pochvalu. No každého z nás viac potešila zlatá minca, ktorú si každý z nás pred odchodom vzal. Ja som si tú svoju ukryl do plechovej krabičky, ktorú som následne zakopal na záhrade. Čo ak aj tú moju mincu niekto nájde za pár storočí?

Veronika
Minárechová

Brat Ducha

Môj brat sa jedného dňa stratil. Hľadali sme ho veľmi veľa dní a týždňov. Polícia ho tiež hľadala nič. Povedali nám, že je mŕtvy.

No

Roky pribúdali a v škole sme si chceli urobiť strašidelný výlet. Všetko sme vedeli. Vedeli sme že, o pol noci pôjdeme do strašidelného hradu. No zrušil sa. Tak som sa rozhodla, že s kamarátkami: Leňou, Tami a Tamčou sa tam pôjdeme pozrieť. Vymysleli sme plán. Stretli sme sa pri škole o jedenástej večer. Báli sme sa už tam. Potom bol pred nami obrovský, krvavý, temný hrad. Bol tak strašidelný, že sme bežali preč. No neskoro. Niečo nás stiahlo dnu. A prečo? Nič tam nebolo. Dvere nešlo otvoriť. Museli sme sa pohnúť. Išli sme rovno. Skoro sme sa pocikali. Počula som zvuky, akoby som sa hádala s bratom Filipom. Potom ma napadlo, ako som ho vždy bila až do krvi. Mama bola vždy na mojej strane. Bolo to hrozné no nie pre mňa. Po druhýkrát ma niečo stiahlo do izby. Bol predo mnou Filip. Pozrela som sa do jeho bledých očí.

„Zobrala si mi všetko, čo som miloval,“ povedal Filip. Otvorila som oči a pri Filipovi bol duch. „Brat môj, spravím to namiesto teba,“ povedal duch. Myslela som len na začiatok vety, čo povedal duch. Nechápem. Otvorila som aj dvere a boli tam len krvou napísané šípky. Išla som smerom, kam ukazovali. Ďalšie dvere som otvorila a boli tam kamarátky. No boli veľmi zvláštne. Akoby boli mŕtve? Zľakla som sa a bežala som k nim. No nedobehla som. Ako som bola na drevenom mostíku, tak sa podo mnou otvoril a ja som padla. Zrazu som duch, ktorý išiel pozrieť kamarátky. No oni tam neboli. Nevieam ako, ale uvedomila som s,i že so mnou neboli. Moji bratia to na mňa pripravili. Je to zlé. Byť sama. Bez nikoho. Tak isto ako v hrade. Úplne sama živá. Počujem zvuk, ako by na mňa niekto hovoril. A svieti slnko. Zobudím sa a vidím Filipa, duch nikde. Idem do obývačky a tam je. Tam je duch zo sna. No duch je v telesnej podobe.

Rodičia odídu z obývačky a duch sa ma mňa diabolsky pozrie. Celé oči má krvavé a ja odpadnem. Zobudím sa v nemocnici a tam vidím ducha. No a teraz tu sedím pri stole, píšem tu knihu, som duch.

Jakub Rímeš

Horor – Kamarát

Raz sme išli s kamarátom na tajomný hrad. Boli sme v hlavnej miestnosti hradu, keď vtom sme začuli zvuky strašidelného a neviditeľného ducha : „ Uá-há-tá-má-há-ha-ha.“

Zrazu prišiel za nami a začal nás naháňať so zakrvaveným nožom. Vôbec sme nepoznali chodby hradu, a preto sme si ich vyberali náhodne. Až raz sme vstúpili do slepej chodby a narazili sme do steny. Pomaly a so strachom sme sa otáčali, či je za nami strašidelný duch s nožom. Bol tam! Naskočil nám mráz na chrbát. Chceli sme utiecť, ale kamaráta chytil. Našťastie ja som mu ušiel. Nemal som odvahu sa postaviť duchovi. A tak som sa schoval do starodávnej skrine. Po 15 bojazlivých minútach som nabral odvahu a silu hľadať kamaráta. Až nakoniec som našiel zakrytú skriňu. Pozrel som sa do nej. Vtom som uvidel tajomnú miestnosť. Nedalo mi a musel som sa do nej pozrieť. Videl som nôž, s ktorým nás naháňal. Ale teraz bola na ňom krv. Pomyslel som si, či ho nezabil. Potom som išiel ďalej a videl som ďalšie nože, sekery, kladivá, mučiace prístroje a techniku. Povedal som si, či sa nevrátim do skrine, ale pre kamaráta by som urobil všetko. A tak som išiel ďalej hľadať. Nakoniec som našiel miestnosť, kde boli kamenné hroby. Všetky boli otvorené okrem jedného. Otvoril som ho a tam ležal môj kamarát. Začali sa mi tlačiť slzy do očí, či nie je mŕtvy. Chytil som ho za ruky a snažil sa ho odniesť do nemocnice. Keď sme tam prišli, hneď ho zobrali na sály, kde mu dali umelé dýchanie a snažili sa ho oživiť. Čakal som v nemocnici 2 noci, až na tretí deň mi povedali, že odišiel na druhý svet. Rozplakal som sa, ale v duši som mal hnev na ducha. Spomenul som si, že táto má kamaráta zlodeja, ktorý vyrába intergalaktické zbrane, ktoré zabijú každého, aj ducha. Hneď v ten deň som za ním zašiel a povedal som mu smutný príbeh, ktorý som zažil. Neváhal a začal ju vyrábať. Cez noc ju zostrojil. Dal mi ju a povedal mi : „ Pomstí sa mu, nech trpí.“ Keď som vstúpil do hradu, akurát jedol mŕtve telá ľudí, ktoré zabil za ten čas, čo som bol v nemocnici s kamarátom. Vystrelil som a hneď ho prvá strela zabila. Tešil som sa, ale stále mi bolo veľmi smutno za kamarátom. Už som tam nemal čo robiť, a preto som išiel domov. Zbraň som si schoval a fotku kamaráta som si povесil na stenu do izby. Mal som ho veľmi, veľmi rád a budem naňho spomínať do konca môjho života.

